

DE MOOIESTE OPTOCHT

C. Gilhuis

NIJKERK

G.F. CALLENBACH N.V.

**DE MOOISTE
OPTOCHT**

TEKENINGEN VAN W. G. VAN DE HULST Jr.

DE MOOISTE OPTOCHT

DOOR C. GILHUIS

G. F. CALLENBACH N.V. - UITGEVER - NIJKERK

I. DE KLOMPJES

Klep, klep! Klep, klep!
Mientje gaat door de stille straat op haar witte klompen. De twee dunne haarvlechtjes dansen vrolijk op haar rug, bij iedere stap. Jammer dat er

geen mooie linten in zitten, maar die kan moeder niet betalen. 's Zondags als ze naar de kerk gaat, dan mogen er altijd een paar in.

Maar daar denkt Mientje nu niet aan.

Ze gaat naar school, naar een *nieuwe* school.

Dat grote gebouw met die hoge ramen, daar ginds, dáár moet ze wezen.

Nog even staat ze stil. Ginds gaat moeder net de hoek om. Ze heeft haar weggebracht. Mientje zwaait, en moeder zwaait terug. Dan staat ze alleen. Even kruipt er een bang gevoel in Mientjes hart. Ze heeft zin, moeder hard achterna te hollen, en dicht tegen haar aan te zeggen:

„O moeder, ik ben zo bang; ik durf niet; ik wil weer terug naar de juffrouw van de oude school!”

Ja, dat zou ze o zo graag gedaan hebben, maar ze doet 't niet. 't Måg niet. Ze moet nu naar deze school. Toe dan maar, denkt Mientje, en klep, klep, gaan de klompjes verder.

Hoog in de muur van de school zitten twee ronde ramen. Die kijken haar als twee grote ogen aan.

„Wat kom jij hier doen in deze deftige school,” zeggen ze. Kijk die ogen nu eens glinsteren. De zon is er op gevallen. Het lijkt wel of ze haar uitlachen.

Met een kloppend hartje stapt Mientje de brede ingang binnen.

Mientjes moeder loopt stevig door. Ze is ongerust. De drie kleintjes heeft ze alleen thuisgelaten. Ze wou Mientje zo graag even een klein eindje wegbrengen. 't Was nog zo vreemd voor Mientje in die grote drukke stad. 't Kind zou kunnen verdwalen. Of onder een auto komen!

Moeder denkt terug aan 't kleine dorpje, waar ze

bijna negen jaar gewoond heeft. En zoals Mientje straks zo graag naar moeder had willen teruglopen, zo zou moeder graag willen teruglopen naar haar mooie vrolijke huisje in 't dorp. Teruglopen naar Albert, haar man. Maar dat kan niet. Albert is gestorven!

Moeder tipt met de punt van haar schort een traan weg.

„O Heere,” bidt ze, „help me toch, 't is allemaal zo erg moeilijk. Maar als U helpt, dan kan ik er wel door komen.”

Niemand van de mensen die langs komen, merkt dat moeder De Ruig bidt. Maar God wèl. En Hij vergeet haar niet.

Als Mientje nu maar niet zo vaak ziek is, denkt moeder, dan zal 't wel gaan. 't Is zo'n zwak poppetje!

O wacht, daar zou ze haar eigen huis haast voorbijlopen. Ze is er al. „*Sigaren, tabak, thee, koffie,*” staat er op een klein raam. Dat is 't winkeltje van moeder De Ruig. Daar moeten ze van leven nu haar man gestorven is. Vlug stapt ze binnen. Gelukkig, de kinderen zijn nog rustig aan 't spelen. Piet, dien ze aan de tafelpoot heeft vastgebonden met een band, ziet haar het eerst.

„Moede, moede, lekkie dingie, lekkie dingie!” roept hij, en steekt begerig zijn handje uit.

„Nee jongen,” zegt moeder, „ik heb geen lekkere dingen; ze zijn allemaal op; ga maar zoet spelen, hoor!”

Moeder zucht. Kleine Piet dacht, dat 't nog zo was als vroeger. Dan bracht ze vaak wat lekkers mee, als ze uit geweest was. Maar nu, nu kon dat niet meer.

„Zo, zo,” zegt een grote mijnheer die bij de ingang staat, „dat zal wel Mientje de Ruig zijn, hè?”

„Ja mijnheer,” zegt een bedeesd stemmetje.

„Kom dan maar eens mee, kind!”

Klep, klep, gaat Mientje achter hem aan. O, wat maken die klompen nou een leven op die mooie gladde tegels van de gang. Zo'n grote gang heeft ze nog nooit gezien. Zou ze haar klompjes maar uittrekken? De gang is zo mooi!

„Ik kan wel horen, dat jij op een dorpschool geweest bent, Mientje,” zegt de bovenmeester, „daar hadden ze zeker allemaal klompen aan, hè? Nou, hier heeft niemand ze aan. Jij moet ook maar aan moeder vragen, of je je schoenen aan mag, dat staat wat mooier, hè!”

„Ja mijnheer,” zegt Mientje; maar met schrik denkt ze dat moeder dat vast niet goed zal vinden. *Iedere* dag haar mooie Zondagse schoenen aan, nee, dat mocht vast niet!

„Hier moeten we zijn, meid!”

Vlug zet Mientje haar klompjes onder de kapstok en glipt dan achter mijnheer de klas in.

De meeste kinderen zijn er al.

„O zeg, kijk's,” stoot Dineke Ank aan, „wat een raar kind. Kijk's wat een sprietvlechtjes ze heeft.”

„O ja,” zegt Ank, „en ze heeft niet eens strikken in haar vlechten. Oh kijk's, er zitten gewone touwtjes om, zeg!”

„O meid, meid!” Dineke danst van pret op en neer in de bank. Dat is nog eens iets bijzonders in de lange schooldagen, die iedere dag bijna gelijk zijn!

„Juf, juf,” roept Hans plotseling, „ze loopt op d'r kousen, ze heeft niet eens schoenen aan.”

Nu lacht de hele klas luid op. Zelfs de meester en de juffrouw moeten even meelachen. Die Hans ook!

Mientjes hoofd wordt vuurrood. Ze staat te trillen op haar benen, en 't is net of de hele klas rondraait en op z'n kop gaat staan. Ze grijpt zich aan de bank vast. Bijna is ze omgevallen. Dan wordt 't weer langzaam gewoon en ze hoort hoe de meester zegt: „ja jongens, dat is voor jullie nu wel een beetje raar, maar op de vorige school van Mientje hadden alle kinderen klompen aan, omdat 't daar zo modderig op de weg is; en die klompen moesten ze in de gang neerzetten. Begrijpen jullie 't? En nu dacht Mientje, dat 't hier ook zo was, zie je!”

„O gunst, ze draagt dus klompen,” fluistert Dineke. „Ja zeg, net als een woonwagenkind!” zegt Ank terug.

Ze bezien Mientje van onderen tot boven, en telkens ontdekken ze weer iets nieuws. Gelukkig dat Mientje maar niet alles hoort, wat die twee zeggen. Dan zou ze nog banger, nóg verlegener geworden zijn.

Ank trekt haar neus op. Ze zou dit kind niet graag

bij zich in de bank willen hebben. Daar zegt Dineke niets op. Zij zou 't niet erg vinden. Dan kon je fijn van alles eens vragen!

Mientje komt echter te zitten op een lege bank voor Hans en Theo.

En daar zit ze dan, de armen stijf over elkaar; 't ongelukkige Mientje wil heel goed haar best doen, want ze vindt, dat ze vanmorgen al zo veel verkeerd gedaan heeft.

De hele klas had haar immers uitgelachen! . . .

Op haar bleke wangen liggen twee vuurrode vlekken. Als moeder dat zag! . . . „Wat heb je je weer druk gemaakt,” zou ze wel zeggen.

Heel voorzichtig durft Mientje nu eens even om zich heen te zien. Eerst naar de meisjes. Wat waren die allemaal mooi. En wat een grote strikken hadden ze in haar haar. Sommige waren nog veel mooier dan haar Zondagse. En zie's, wat een mooie bruine en zwarte tassen ze hadden. Zij had niets. Heel trots had ze een lang potlood meegenomen vanmorgen, maar dat was hier niets bijzonders.

Au, daar trok iemand aan haar vlechten.

„Hans!” zegt de juffrouw heel streng. Ze heeft 't gezien.

„O, diezelfde jongen van straks,” denkt Mientje angstig. Als die haar buiten maar niets deed, als de school uit was! —

Als ze allemaal zo keurig netjes bleven zitten als Mientje, wat zou ik 't dan makkelijk hebben, denkt

de juffrouw. Maar ze weet niet, hoe dat stille Mientje eigenlijk van haar vertelling niets hoort, omdat ze aan allerlei andere, angstige dingen zit te denken.

Nu zitten ze weer allen om Mientje te lachen, Mientje heeft weer een kleur tot achter haar oren. Ze heeft een leesbeurt, uit 't lesje van Jaap en Gijs.

„Joap en Gais” leest Mientje. Als er daar en klaar staat, leest ze doar en kloar.

Mientje begrijpt niet waarom ze zo lachen. Op de andere school kon ze 't mooiste lezen van de hele klas.

„Wat een boerekind!” fluistert Ank.

„Leuk, hè,” zegt Dineke terug.

„Stil kinderen,” zegt juf, „jullie hoeven *helemaal* niet te lachen. Mientje leest heel goed, maar ze moet de a nog een beetje anders zeggen. Zeg's aaaa, Mientje.”

„Oa,” zegt Mientje met 'n vuurrood gezicht. Nu schiet ook de juffrouw in de lach, en de kinderen lachen mee. Hans neemt de gelegenheid te baat nog eens gauw aan haar vlechten te trekken.

„Nou, je zult het gauw genoeg leren, Mientje,” zegt juf; „luister maar goed naar de anderen, dan zul je gauw de beste lezer uit de klas worden. Ga jij nu maar eens verder, Ank.”

Ank heeft heel mooie kleren aan. Ank vindt zich zelf erg voornaam, maar *lezen* kan Ank niet. In iedere zin blijft ze steken. Dan komt er een heel lange zin.

Ank kan hem niet lezen.

„Help jij haar maar eens, Mientje,” zegt de juffrouw. Dan komt er voor 't eerst een blij, licht gevoel in Mientje.

Zonder fouten leest ze de lange zin in een ruk af.

„Goed zo, Mientje, en nu jij nog's, Ank.”

Ank heeft nu ook een kleur. Maar van kwaadheid. Zij hoeft toch zeker niet van dat boerekind te leren! . . .

Hans is een grapjas.

Ze gaan in de gang in de rij staan; het is twaalf uur. In 't lege lokaal zit alleen Mientje nog. Juf wil dadelijk nog even met haar spreken. Eerst brengt ze de rij naar buiten.

Het is wat somber in de gang, omdat het donker weer is; het is gaan regenen. Hans staat achter in de rij. Juf kan hem niet zo heel goed zien. Hij kriebelt Ank en Dineke, die voor hem staan, in hun nek.

„Au, niet doen, engerd!” zegt de deftige Ank boos. Dineke lacht er om. „Kijk,” zegt ze, „daar staan de klompen van dat nieuwe kind.”

„Van 't klompenkind,” zegt Ank, en ze trekt haar neusje weer op.

„Stil's,” zegt Hans, „ik weet wat. Niks zeggen, hoor!” Vlug neemt hij beide klompen en steekt ze onder zijn jas. Zijn ogen glimmen van de pret.

„Ooh!” roepen Ank en Dineke en ze wrijven hun handen van plezier.

„Klaar?” roept juf. Daar gaan ze. Het is maar goed dat de gang zo donker is, anders had juf 't wel gezien, dat 't achteraan niet helemaal pluis was.

Zo gaan er dertig kinderen en twee klompen de school uit. In een portiekje, om de hoek, blijven Hans en Ank en Dineke staan. Hans klapt de klompen tegen elkaar. Wat een dingen. Ze zullen wachten tot Mientje de school uitkomt.

„Wat zal ze kijken,” zegt Ank, „nou moet ze op haar kousen naar huis. Wat een raar kind ook! wie doet er nu klompen aan!” Trots kijkt ze naar haar eigen mooie lakschoentjes. Voorzichtig veegt ze een paar spatten weg, die erop gekomen zijn.

„Vind je mijn schoentjes niet leuk, Dineke?” vraagt ze. Dineke geeft geen antwoord. Ze hoort 't niet. Ingespannen tuurt ze naar de grote schooldeuren. Zou Mientje werkelijk op haar kousen naar buiten komen? Het regent zo! In Dinekes hartje is een onrustig gevoel gekomen. .

Juf heeft Mientje wat verteld over de school. En ze heeft gevraagd waar Mientje eerst op school geweest is, hoeveel ze al weet van rekenen en taal.

„Je moet maar goed je best doen,” zegt Juf, „dan kun je misschien wel net zo knap worden als de anderen. Ik zal je wel helpen. Doe nu deze boekjes en schriftjes maar netjes in je kastje, en dan moet je maar gauw naar huis gaan. Ik ga ook. Anders wordt ons eten koud.”

„Ja juf!” Naar moeder toe, denkt Mientje, en haar *alles* vertellen.

Juf is iets eerder weg dan Mientje. Drie gezichten trekken zich snel in een portiek terug, als juf langs rijdt. . . .

„Mijn klompjes,” roept Mientje verschrikt, als ze op de grote gang komt. Waar zijn die? Hier heeft zij ze neergezet. Ze staan er niet meer. . . .

Links — rechts — nergens ziet Mientje ze.

„M’n klompjes, m’n klompjes!” Bang loopt ’t kleine meisje heen en weer door die grote bijna donkere gang.

O, die gang is zo groot en dat meisje lijkt zo klein. Ze lijkt wel op een klein meisje, dat heel angstig heen en weer draaft in een grote muizenval.

Nergens staan de klompjes.

En niemand komt er de gang op. Ook de mijnheer van vanmorgen niet. De juffrouw is al weg op haar fiets.

Wat moet ze nu doen?

Ze wordt zo bang in die grote gang.

Maar hoor, ginds klinken stemmen. Ginds uit die open deur. Voorzichtig loopt ze er heen. In de deur blijft ze verlegen staan. O! Twee jongens lopen in het lokaal hard achter elkaar aan. ’t Zijn grote jongens. Zo groot als Mientje nog nooit jongens op school gezien heeft. Ze lachen en stoeien. Die ene heeft een lange gele stok in zijn handen. Zoals de juffrouw vanmorgen! Opeens ziet hij Mientje staan.

„Hé, kleine nieuwsgierige aap, wat doe jij hier,” roept hij. „Hier horen geen kleine kindertjes. Wacht maar, ik zal je wel eens krijgen.”

Met een boos gezicht en zwaaiend met zijn lange stok, gaat hij op Mientje af.

„O, moeder!” gilt Mientje en vliegt weg.

„Ha ha!” lacht de jongen, „die gaat gauwer voor mij op de loop dan jij, Kees!” Hij zet de stok neer en gaat zitten om zijn boterham op te eten.

Maar Mientje draaft angstig door. Ze meent, dat die grote jongen nog achter haar aankomt met zijn lange stok.

Ha, ginds is de voordeur. Wijd staat hij open. De meester is er niet. Die zou haar hebben kunnen helpen, nu loopt ze zo maar de straat op. 't Kan haar *niets* meer schelen.

Ze wil weg naar huis, naar moeder.

„Moeder, moeder!” huilt ze zachtjes, en terwijl ze voortholt over de beregende stenen, voelt ze hoe haar voetjes koud en nat worden.

„Kijk kijk,” roept Ank plotseling, „daar gaat ze.”

„Ha ha, op d'r kousen, zeg! Wat een rare meid. Op d'r kousen in de regen, zo maar op straat!”

Heel ver rekken ze nu hun halzen uit de donkere schuilplaats. Ja hoor, daar gaat ze. Aan de overkant.”

„Ze huilt,” zegt Hans.

„Och,” zucht Dineke. Ze krijgt ineens erg mede-

lijden met Mientje. Kijk ze nu eens lopen. O zie, ze trapt zo maar in een grote plas. Ze ziet niet eens goed waar ze loopt.

Ank, Hans en Dineke staan nu helemaal buiten het portiekje. Mientje kijkt niet achterom.

„Kom,” roept Dineke dan, „kom, ze moet haar klompjes terug hebben, ze wordt vast ziek. Kom mee!”

„Ik ga naar huis,” zegt Ank, „doen jullie het maar.”

Holst 75

Hans en Dineke zijn al op een hol weg.

Ginds halen ze haar in. Dineke schrikt van Mientjes gezicht. Vanmorgen was het wit als een blaadje papier, nu lijkt het wel of er rode verf opgesmeerd is.

„Hier, je klompjes,” zegt Hans, hijgend van het harde lopen.

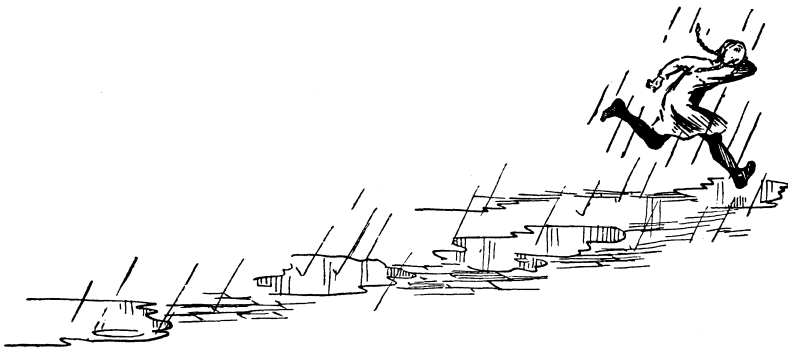
„We hadden ze even weggehaald,” bekennt Dineke. Maar Mientje denkt er niet aan boos te worden. Ze denkt er niet eens goed over na, hoe de klompjes er nu opeens weer zijn en hoe deze twee er aan komen. Een glans van blijdschap komt er op haar gezicht. Even ziet ze bang naar Hans, die haar vanmorgen zo plaagde. Maar thans kijkt hij haar zo vriendelijk en leuk aan, dat ze haar vrees vergeet.

„Wij moeten ook deze kant,” wijst Dineke.

Samen lopen ze nu verder.

„Klep, klep” — gaan de klompjes. „Sop, sop” — gaan de natte kousen in de klompjes. Mientje rilt een beetje van die koude voeten.

Dineke vertelt en vraagt. Maar Mientje zegt niet

veel terug. Ze is nog een beetje verlegen voor dat deftige meisje naast haar.

„k Heb een konijn!” deelt Hans plotseling mee.

„O,” roept Dineke. Maar nu begint Mientje te praten. Zij had er zeven op hun boerderijtje, vroeger. Ze vertelt van de kleine jonge konijntjes en van de poes, die ze stilletjes dood beet. Hans en Dineke luisteren met open mond. Daar hebben ze nog nooit van gehoord. Wat moet dat mooi geweest zijn bij Mientje op 't dorp. Kippen voeren en duiven, en een geit en konijnen!

Nù kijken ze niet meer op Mientje neer. Ze worden haast een klein beetje jaloers.

„k Wou ook wel op een dorp wonen,” zucht Hans.

„En ik,” beaamt Dineke. Dineke vraagt nog wat, maar dan slaat ze met Hans linksaf, dan zijn ze thuis. Mientje loopt door.

Al pratende heeft Mientje echter niet op de weg gelat. Ze is een heel verkeerde kant uitgegaan. Maar Mientje merkt het nog niet, want de huizen zijn hier net zo, als in hun buurt. En de straten lijken erg op elkaar.

Gindse hoek om, dan ben ik er, denkt ze.

De regen, die even opgehouden was, begint nu weer harder. Een grote zwarte wolk, boven haar hoofd, laat dikke regendroppels stukspatten op de straatstenen. Het lijken wel witte kralen.

Klèp, klèp, klèp!, heel vlug komen deze geluidjes nu op elkaar. Mientje loopt hard! Ze wil nog net voor

die grote regenbui thuis zijn. Daar is de hoek al. Verbaasd staat Mientje stil. *Dat is haar straat niet.* Ze staat in een straat die langs een brede gracht loopt. Dat is een nieuwe angst. Ginds misschien dan? Op een drafje loopt ze er heen. De grote zwarte wolk boven haar hoofd gaat mee. Al dikker worden de druppels die er uitvallen, en straks worden de druppels stralen. Het gaat gieten. Mientje wordt *kletsnat*. Haar rokje plakt als een broek om haar benen.

„O moeder!”

Over haar gezichtje druppen tranen en regendruppels. Van de ene straat loopt ze in de andere, maar ze is de weg helemaal kwijt.

In een portiekje, waar de wilde regen niet komen kan, blijft ze eindelijk schreiend zitten.

Een klein verloren meisje, in een grote stad.

Auto's en motors toeteren voorbij, maar niemand ziet dat kleine schreiende meisje. Als moeder nou maar kwam!

Moeder loopt wel angstig in haar winkeltje heen en weer; moeder denkt wel „waar blijft Mientje toch”, maar ze meent dat de juffrouw Mientje zeker nog even nahoudt, om haar allerlei dingen te vertellen, die ze nog niet weet. Als ze geweten had, dat 't zwakke meisje hier midden in de stad zat te schreien! . . .

Eindelijk staat er een grote man stil voor 't portiekje. Hij heeft een blauw pak aan en de regendruppels spatten stuk op zijn leren pet. Het is een politieagent. „Wat is er meisje, ben je verdwaald?”

Zijn zware stem dreunt door het portiekje, maar ze klinkt wel vriendelijk.

„Ja mijnheer!” bibbert Mientje.

„Och, och, kleine stumper. Droog je traantjes maar gauw, hoor. Zeg maar's waar je woont. Hè, in de Spaarnestraat? nou, nou, dan ben je een heel eindje

verdwaald. Maar wacht's. Dat eind kun je in die regen niet teruglopen, anders word je helemaal ziek. Je zult het nu al wel half zijn."

„Toeteretoet!” daar komt een mooie zwarte auto aan. De agent steekt zijn witte hand op. Nu staat de auto vlak voor hen stil. Hij steekt z'n grote hoofd door 't raampje.

„Gaat u in de richting van de Spaarnestraat?”

„Jawel agent,” antwoordt een stem uit de auto.

„Kunt u dan dit meisje daar even afzetten, ze is verdwaald en doornat geregend. 't Kind zal nog doodziek worden!”

„Komt in orde, hoor. Geef u de patiënt maar hier. Wacht, ik zal even 'n krant leggen, anders worden mijn kussens al te nat. 't Lijkt wel een hondje, dat u uit het water gevist hebt!”

„Zeg u dat wel, mijnheer!” beaamt de agent. Dan tillen twee sterke brede handen Mientje, als een konijntje zo licht, op.

Klap, 't portier wordt dichtgeslagen, en sjut, daar glijdt de mooie auto al voort over het glimmende asfalt.

En zo werd 't arme verdwaalde, verregende Mientje, wie had het ooit gedacht, in een mooie auto thuisgebracht.

II. VRIENDINNETJES

Mientje ligt op bed. De dokter heeft eerst donker gekeken. Als dat maar niet heel erg werd. Zo'n zwak meisje! maar nu kijkt hij alweer vrolijker. 't Wordt beter.

„Als ik dät geweten had,” zegt moeder, „dat je verdwalen zou, dan was ik je op gaan halen. Dat je dat kleine eindje nou niet goed onthouden had!”

De juf van de school is er ook geweest. Ze heeft lang met moeder gesproken en Mientje allerlei dingen van school verteld. Hans heeft straf gehad voor zijn guitenstreken. Hij had die klompen moeten laten staan, zegt juf, daar mocht hij niet aankomen. Hij zit overal aan. Hij maakt wel eens te veel grapjes.

Diezelfde avond, nadat juf er geweest was, kwam er een klein pakje. Toen moeder het opengemaakt had, zagen ze een paar mooie schoentjes.

„O,” roept Mientje blij verwonderd. Er ligt een klein papiertje bij. Daar staat op: om mee naar school te gaan.

„Die zullen wel van de juf zijn,” zegt moe, „wat aardig; ze zijn haast te mooi. Je hebt maar een goeie juf, Mientje!”

Mientje wil al dadelijk uit bed komen om ze aan te passen. Maar dat gaat niet.

„Eerst helemaal beter zijn!” zegt moeder.

Nu durft Mientje weer te verlangen naar de school. De klompen hoeft ze dus niet meer aan. De kinderen

zullen haar dáárom niet meer uit kunnen lachen!

De volgende dag komt er nog iemand op bezoek: Dineke. Dat vindt Mientje fijn, en toch ook niet. Want ze heeft niets leuks om Dineke te laten zien. Haar poppen zijn oud en vies. Kleine Piet heeft ze al half uit elkaar getrokken. Dineke zou wel mooiere poppen hebben!

Maar Dineke vindt het juist erg leuk. Al heel gauw zit ze midden tussen de drie kleinen in.

Zij heeft thuis geen broertjes en zusjes. Daar is 't altijd stil. Ze speelt kiekeboe met kleine Piet. Piet schaterlacht. Wim trekt haar mee naar buiten, het kleine tuintje in, naar het mezenest met de jonge vogeltjes.

Enig! vindt Dineke het. 't Is zes uur voor ze er erg in heeft. Dan gaat ze vlug weg. Mientje heeft haast niet met haar gepraat en toch is ze o zo blij dat Dineke geweest is, en 't niet akelig bij hen thuis vond.

„Kindertjes die 't thuis wat rijker hebben, dan wij, zijn nog niet altijd gelukkiger,” zegt moeder, „dat zie je maar aan Dineke. Die heeft 't thuis misschien mooier dan wij, maar ze is altijd alleen, ze zal zich wel vaak vervelen. Ze zou, denk ik, best één van onze broertjes mee willen hebben.”

Twee daagjes later gaat Mientje weer naar school. Knerp, knerp! gaat het nu onder haar voeten. Maar dit klinkt als muziek in haar oren. „Knerp, knerp, wij zijn nieuw, wij zijn mooi!” zeggen ze.

„Juf, ik dank u nog wel voor de mooie schoenen,” fluistert ze in jufs oor, zoals moeder haar gezegd had.

„St!” zegt juf, „daar weet ik niets van, hoor!”

Maar Mientje ziet wel dat juf maar een beetje jukt en ze gaat vlug op haar plaats zitten.

Dineke vraagt vaak of Mientje na vieren eens met haar meegaat naar 't grote stille huis. Maar Mientje moet altijd dadelijk thuiskomen. Want moeder gaat na vieren gauw de boodschappen bij de klanten rondbrengen, thee en koffie. Dan moet Mientje op de kleine jongens passen. Vaak gaat Dineke dan maar met haar mee. Ze is al goede vrienden met Piet en Wimmie geworden. „Da ielke” roept Piet, als hij haar ziet. Ja, Dineke en Mientje zijn goede vriendinnetjes van elkaar geworden.

En Ank?

Ank is boos. Wacht maar, denkt ze. Wacht maar! Dat klompenkind!

III. HET BLIJDE NIEUWS

Jongens en meisjes,” zegt juf op een morgen, „nu zal ik jullie eens iets heerlijks vertellen. Over „vijf weken hebben we in de school groot feest!” „Juf, juf, wat voor feest?” „O fijn juf, fijn!” roepen ze door elkaar. Juf grijpt naar haar oren.

„Allemaal stil,” zegt ze, „anders vertel ik niets meer!

— over vijf weken bestaat de school zestig jaar. Dan is er een heel mooi feest. 's Morgens is er een grote optocht. Daar mogen jullie allemaal aan meedoen. Ieder moet dan een sjerp en een vlagje hebben. En, als je dat betalen kunt een mooie witte jurk of zo!”

„De jongens ook, juf?” vraagt Hans.

Nu lacht de hele klas. Die Hans ook.

„Wees maar gerust, Hans, jij mag een broek aantrekken, hoor, maar jij laat me ook niet helemaal uitpraten. Jullie mogen ook heel *bizondere* pakjes aandoen. Een harlekijnpakje of een soldatenpakje. En de meisjes kunnen zich verkleden als kleine bruidjes met een witte sluier, weet je wel! Dan zullen de mensen, die naar ons kijken aan de kant van de weg, wel schik hebben.

En 's middags gaan we allemaal spelen en wedstrijden doen. Dan kun je een prijsje winnen!”

„Ha!” roept Hans en de hele klas roept mee. Juf laat ze maar eventjes hun gang gaan. 't Is ook zulk belangrijk nieuws. 't Gebeurt maar eens in de zestig jaar!

De meisjes blijven om vier uur nog even bij elkaar staan. Ze praten erover wat ze aan zullen trekken.

Ank heeft het hoogste woord. Zij zegt het meeste. Mientje het minste. Maar lang blijven ze niet praten. Want ze kunnen hier wel heel wat afspreken, maar als de moeders thuis zeggen, 't gebeurt niet, dan komt er van al hun plannen niets. Daarom gaan ze maar gauw naar huis toe.

„Moeder, hoor 's” — valt Mientje hijgend van 't harde lopen de kleine kamer binnen.

„Bedaar, bedaar!” kalmeert moeder, „je mag je niet zo druk maken, zo dadelijk ga je weer hoesten!”

Moeder is nog niet uitgesproken of daar komt al een hoestbui. Mientjes magere schouderjes schokken heftig op en neer.

„Kind dan toch!” zegt moeder bezorgd.

Zo gauw de hoestbui over is, begint Mientje met 't verhaal van de optocht. Moe luistert stil toe.

„Een *vlag* en een *sjerp* en een *witte jurk* moeten we hebben,” herhaalt ze aan 't eind, „of een bruidsjurk, moeder!”

„Een bruidsjurk!” lacht moeder, „dat zou heus prachtig worden. Maar voor alles is geld nodig, en dat heeft moeder niet. Ik heb al moeite genoeg om jullie honger te stillen.”

Mientjes gezicht betreft. Er komen tranen in haar ogen.

„Maar ze doen allemaal mee, moeder!”

„Stil maar,” zegt moeder. „Die waterlanders hoeven zo gauw niet te komen. Ik heb nog een oude japon, een witte. Ik zal proberen of er nog een jurk voor jou uit kan, hè?!”

Mientjes gezicht klaart op.

„En de *vlag* en de *sjerp* dan, moeder?”

„'t Ja,” zegt moeder, „kopen dat kan beslist niet. Maar misschien kunnen we dat zelf ook wel maken. Desnoods van papier, hè!”

„Pak,” daar krijgt moeder een dikke zoen. O, Mientje was zo bang geweest, dat ze niet mee mocht doen, dat ze morgen niets zou kunnen vertellen, als al de andere meisjes vertelden wat ze kregen! Zij heeft nu ook wat! Ze mag meedoen! O, was de optocht er alvast maar!

Een weekje later komt Ank met een koffertje op school. „Dit doe ik in de optocht aan,” zegt ze. Voorzichtig doet ze het koffertje open. Tien meisjeshoofden buigen zich er nieuwsgierig over heen.

„Het is een echt Tirolerpakje,” vertelt Ank, „zoals de Tiroler meisjes ze dragen. Een witte jurk, een zij-en; kijk maar; en een klein zwart jasje; dat moet er overheen. Er zitten allemaal belletjes aan. Hoor maar. En aan de muts ook. Zie je wel?!”

„O!” roepen ze tegelijk. Zo iets moois zal wel niemand hebben. Allemaal zijn ze eigenlijk een klein beetje jaloers.

„’t Kost heel duur, hoor. ’t Komt helemaal uit Amsterdam,” zegt Ank trots; „voel ook eens hoe zacht ’t goed is!”

Mientje strijkt er voorzichtig met haar hand langs. Haar jurk, die moeder aan ’t maken is, is er maar een vod bij, vindt ze.

„Wat doe jij aan?” vraagt Ank plotseling. Er glinsteren ondeugende lichtjes in haar ogen. Dat klompenkind zou wel wat moois hebben!

Mientje krijgt een kleur.

„Is 't ook zo mooi als dit?” plaagt Ank verder.

„Niet zeggen hoor,” helpt Dineke, „ik zeg 't mijne ook niet. Misschien is dat van Ank wel niet eens 't mooiste!”

„Ph,” sist Ank boos.

't Is maar gelukkig, dat de school begint, anders hadden ze nog ruzie gekregen. Netjes in de rij stappen ze nu de derde klas binnen.

Terwijl Mientje met de tong tussen de tanden in haar schoonschrift schrijft, is moeder bezig de uitgeknipte witte jurk in elkaar te naaien. Ze is moe. Nu haar man gestorven is en ze *alles* alleen moet doen, is 't haast te zwaar voor haar. Maar ze wil Mientje toch graag een pleziertje gunnen. 't Kind had al zo weinig. 't Was wel lief van Dineke dat die altijd zo met Mientje meekwam en voor Mientje zorgde.

Prik, prik, op en neer gaat de naald. Als Mientje maar niet ziek wordt. Ze hoest weer zo, denkt moeder.

Prik, prik; op en neer gaat de naald, heel voorzichtig. Het goed is zo dun. Och, 't is al een oud japonnetje. Eén dag zou 't goed echter nog wel dienst kunnen doen.

Prik, prik. . . .

Klingelingtingting!

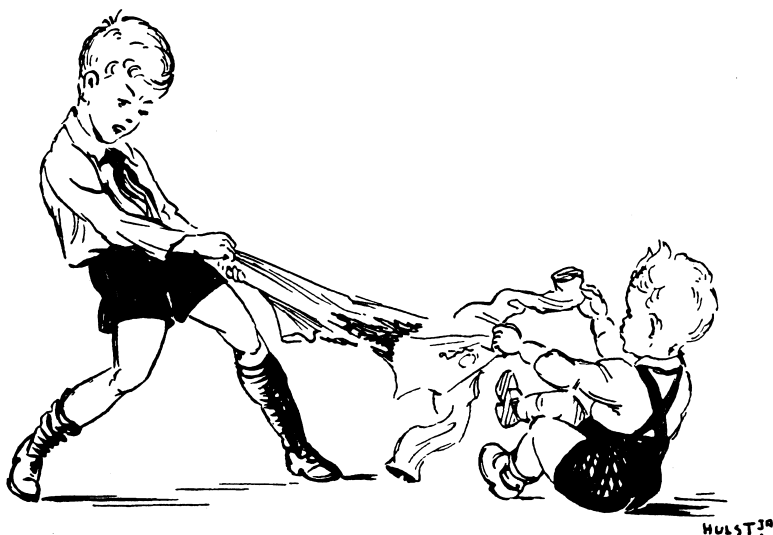
De bel! Een klant. Vlug staat moeder op. 't Naaiwerk legt ze op de rand van de tafel.

Kleine Piet zit onder de tafel. Hij ziet het witte jurkje naar beneden hangen. „Ikke hebbe,” zegt hij, en trekt

het naar beneden. Wim is al een beetje wijzer. „Mag niet!” zegt hij. „Ikke hebbe,” lacht Piet en houdt het stevig vast. „Los!” roept Wim. Nu trekken ze aan weerskanten. Heel hard.

Krak, kraáak! zegt 't opeens.

Bonk! bonk! klinkt 't daarna. Wim en Piet rollen beiden achterover. Ze hebben ieder een stuk van het

witte jurkje in hun hand. Het is in tweeën gescheurd. Moe komt haastig binnenlopen. „O, ondeugende jongens,” roept ze, „ondeugende jongens, nu is Mientjes hele jurk stuk, *helemaal* bedorven.”

„Ikke hebbe,” roept Piet nog, als moeder hem 't stuk jurk uit de handen neemt. Hij begrijpt er niets van. „Piet is stout!” zegt Wim.

„Jullie zijn allebei stout!” zegt moeder. Ze probeert

de stukken aan elkaar te zetten. 't Gaat niet, want de scheur loopt dwars door de jurk heen. Verdrietig rolt moeder de lappen op en bergt ze weg. Wat zal Mientje straks bedroefd zijn! Ze zal nu de Zondagse jurk maar aan moeten doen. Die was ook goed, al was ie niet wit. Een nieuwe kopen? Ze zou 't graag voor Mientje doen. Maar ze moet nog zoveel rekeningen betalen; 't *kàn* niet.

Als Mientje om vier uur thuis komt, huilt ze er niet eens zo erg om. Nu ze 't mooie stelletje van Ank gezien heeft en gehoord heeft, wat andere meisjes doen — Dineke wordt aangekleed als een bruid met een lange sluier! — geeft ze niets meer om die jurk van haar.

Maar 's avonds in bed ligt ze zachtjes te huilen.

Waarom hadden al die andere meisjes nu zulke mooie dingen en zij niet? Ank, die altijd zo lelijk deed, had nog wel 't mooiste.

Werd ze maar ziek. Dan hoefde ze niet mee te doen, en konden ze haar ook niet uitlachen, als ze met een gewone jurk tussen al die mooie in moest lopen.

Zo ligt ze zachtjes te huilen.

Arm Mientje. . . .

IV. DINEKE EN HAAR MOEDER HEBBEN EEN PLAN

Gauw maar," zegt Dineke, „als we hard lopen kan 't best." Met z'n tweetjes hollen ze over 't trottoir. Dineke en Mientje. Mientje mag even 't mooie bruidsjurkje van Dineke zien. Als ze hard lopen, komt Mientje niet zo veel later dan anders thuis.

Even later staat Mientje een beetje verlegen in de mooie huiskamer bij Dineke. Haar voeten zakken weg in 't dikke vloerkleed. Er staan heel grote leunstoelen. Op één ervan moet Mientje gaan zitten. Wat veerde die stoel fijn; net als toen in die auto. Dineke's moeder is een vriendelijke dame. Mientje voelt zich al gauw op haar gemak. Daar heb je Dineke al met haar spullen.

„O," roept Mientje verwonderd. Als een echt bruidje staat Dineke daar. De dunne sluier sleept helemaal over de grond. Net echt.

„O wat mooi!" roept Mientje, „nog mooier dan dat van Ank!"

„Heus?" vraagt Dineke.

Mientje knikt heftig.

„Maar je mag 't aan niemand vertellen, hoor; Ank mag 't ook niet weten. 't Moet een *geheim* blijven."

„Ja, dat is aardiger!" valt mevrouw Dineke bij.

Mientje knikt. Zij vindt 't ook. Maar nu moet ze weg,

anders gaat moeder brommen. Ze krijgt nog een lekker koekje en dan gaat ze.

Dineke brengt haar een eindje weg. Ze vertelt nog over haar jurk, hoe moeder hem gemaakt heeft. Mientje luistert maar half.

„Is de jouwe al af, zeg?” vraagt Dineke.

„Ik, ik....” snikt Mientje plotseling, „ik heb niks....”

„Hè? maar je kreeg toch een witte?....”

„Ja.... maar....” snikt Mientje, en dan vertelt ze het verhaal. „Wat een deugniet die kleine Piet, hè,” zegt Dineke. Ze moet er eigenlijk om lachen, al was 't voor Mientje erg naar. „Misschien krijg je nu wel een heel nieuwe,” oppert ze blijmoedig. Maar Mientje schudt droevig en beslist haar hoofdje. „Moeder heeft geen geld....” zegt ze. Daar begrijpt Dineke niet veel van. Bij hen thuis kon altijd alles, als je tenminste niet ondeugend geweest was. Ze zal 't moeder eens vertellen.

Op een holletje gaat ze even later terug. Moeder krijgt 't hele lange verhaal te horen. „Ze hilde, moeder,” zegt Dineke.

„Och, die arme stakker,” zegt moeder, „maar ik weet misschien wel wat.”

„Wat dan, moeder; o, wat dan?” Dineke trappelt van ongeduld.

„Wat dacht je?”

„Dat u ook wat voor Mientje maakt.”

„Juist! Wij maken wat voor Mientje; we doen er een

sjeerp en een vlag bij en dan leggen we dat, als 't donker is, stilletjes in hun winkel neer, hè. Zullen we dat doen?"

„O ja, enig moes! enig!" Dineke klapt in haar handen van plezier.

„Maar hoor 's; je mag er niemand iets van zeggen, hoor.

Dat wil de Heere Jezus ook niet hebben. Als je veel van Hem hebt gekregen, moet je ook veel goed doen; maar daar mag je niet trots op zijn; dat moet heel stilletjes gebeuren, zodat alleen de Heere 't weet!"

Dineke knikt. Dat begrijpt ze wel. Ze zal goed meewerken en 't niemand vertellen.

V. MIENTJE OP STAP

Moeder de Ruig brengt boodschappen rond. Mientje is thuis met de drie kleintjes. Ze zit stil de tuin in te kijken.

Heel stil. Maar haar gedachten maken heel wilde sprongen. Had ik maar geld, veel geld, denkt ze, dan ging ik zó'n mooie jurk kopen, dat ik 't mooist van allemaal was.

Maar ze heeft geen geld, geen dubbeltje!

Tingelingling.... de winkelbel! Vlug gaat Mientje naar voren. Helpen in de winkel was nog wel leuk. Maar 't is geen klant. Een meisje met veldbloemen. „Nog nodig? Tien cent een bos!" zegt ze.

„Niet nodig,” zegt Mientje, en meteen kijkt ze een beetje lelijk naar die bloemen. Gunst, die kon je langs de weg en 't korenveld plukken. Op hun dorp stond 't vol met die bloemen. Het meisje gaat weg. Als ze weg is denkt Mientje ineens: als ik dat ook eens deed. Als ik eens bloemen ging plukken en dan verkopen. Een dubbeltje een bos! Ja, als ze dat eens deed! Zo zou ze geld krijgen. Misschien bleef er nog over, dat was dan voor moeder. Hoe langer ze er over denkt, hoe mooier 't gaat lijken. Als ze nu eens even ging? Moe kwam nog niet thuis, en de jongens speelden heel stil in 't tuintje. En 't was zo mooi warm weer.

Ginds die lange straat uit, daar had je een sloot, en bloemen! Moeder eerst vragen? nee, natuurlijk niet; want die zei toch nee!

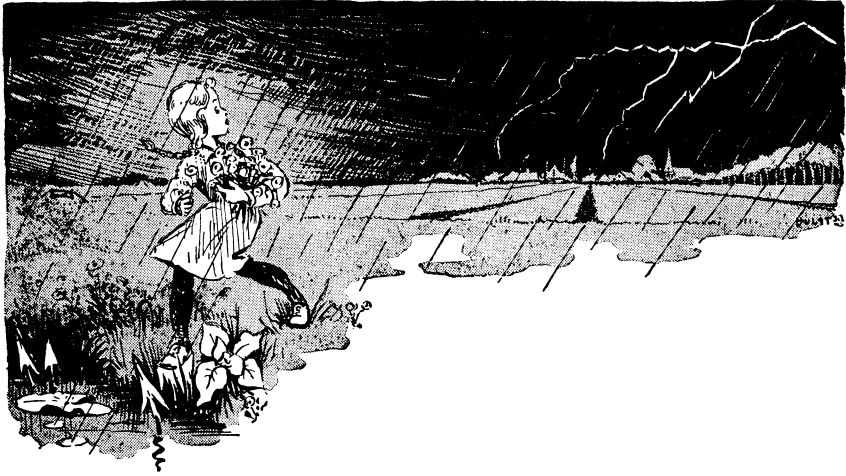
Mientje kruipt al stilletjes naar de winkel deur.

„Niet doen,” zegt haar hartje. „Even maar,” zegt een andere stem, „je bent zo terug.” Daar gaat ze al, op een holletje. De winkel?

O, daar kwam toch haast niemand in.

De sloot is verder weg dan ze dacht. Maar eindelijk is ze er toch.

Veel bloemen groeien er niet. Ook niet zulke mooie. 't Valt wat tegen. Toch gaat Mientje ijverig aan 't werk. Soms moet ze zich ver voorover bukken bij 't water, om nog een bloem te kunnen plukken. Haar schoentjes zakken soms weg in de modder. Ze merkt het haast niet. Zweetdruppeltjes lopen in haar nek.

Het is benauwd warm. Maar 't bosje bloemen wordt groter en groter. Doch boven haar hoofd worden de zwarte grillige wolken groter en groter. Tot op eens. . . .

„Raaketketket. . . . et”

Een hevige onweersslag. Een felle gele lijn streept langs de hemel. Mientje staat te trillen op haar benen. Onweer, en zover van huis. Gauw, gauw! Ze pakt de bloemen beet en holt weg. De helft blijft liggen. Ze ziet het niet. Ze holt voort over de straat. Er lopen maar weinig mensen meer. De meesten hebben het onweer al zien aankomen.

Hevige slagen klinken er boven Mientjes hoofd. Telkens krimpt ze ineen. Dat is de stem van den Heere. Ze is bang. De Heere is zeker boos op haar, omdat ze stilletjes is weggelopen en ongehoorzaam was. Bang ziet ze op naar de bliksemflitsen die aan de

hemel lichten. „O Heere, raak mij toch niet,” bidt ze. „Ik heb zo'n spijt, dat ik weggelopen ben.”

„Pats.” Een dikke druppel spat stuk op haar neus.

't Gaat regenen. Mientje kan haast niet meer, maar verdubbelt nu nog haar krachten. Ze kan niet weer zo nat thuiskomen als toen. De bloemen vallen uit haar handen, maar ze raapt ze niet op. Voort, voort. Juist voor 't gaat stortregenen valt ze uitgeput in moeders armen.

„Ondeugende meid,” bromt moe, „dat is goed om doodziek te worden. En hoe durf je het, de jongens zo maar alleen achter te laten; er hadden grote ongelukken kunnen gebeuren. Mars, je gaat nu voor straf dadelijk naar bed. Daar kun je meteen uitrusten.”

Stilletjes kruipt Mientje naar boven. Ze vindt de straf niet erg. In bed kan ze haar verdriet stilletjes uithuilen. Och, wat was 't allemaal akelig. Boven haar hoofd rommelt het onweer al zachter.

De volgende dag heeft ze een beetje koorts en ze hoest erger dan anders. „Blijf er maar een dagje in,” zegt moeder.

„Moe,” vraagt Mientje, als moeder even naast haar bed gaat zitten, „heeft 't gisteren zo hard geonweerd omdat de Heere boos op mij was?”

Moeder glimlacht even. „Nee,” zegt ze dan, „dat geloof ik niet. Wèl was de Heere boos op je omdat je ongehoorzaam was. Maar als je vergeving vraagt dan is de Heere niet boos meer.”

„O!” zegt Mientje.

Dan zal ze dat vragen, want ze heeft er nu erge spijt van dat ze zo ongehoorzaam geweest is.

VI. ANKS VERJAARDAG

Je mag vijf meisjes vragen!” zegt mevrouw Golhof tegen haar dochter Ank.

„Ank denkt na wie ze dan zal vragen voor haar verjaardag.

Ina is één, Liesje is twee, Eef is drie, Marietje vier en de vijfde? Dineke? Vorige jaren was die er altijd geweest. Maar nu? Ze ging haast nooit meer met haar mee. Ze zat altijd bij dat klompenkind.

Bah! Ze trekt haar neusje op. Maar wie zal ze dan vragen. Erna? Nee, dat was een naar spook. Eigenlijk zou 't jammer zijn als Dineke niet kwam. Ze wist zulke leuke spelletjes en . . . ze bracht altijd 't mooiste cadeautje mee! Vorige keer die pop die kruipen kon. O, wat was dat leuk geweest! Och, ze zal Dineke toch maar vragen. Misschien werd ze dan wel weer vriendinnetje met haar!

Zo was dan 't vijftal compleet.

„Als jullie erg zoet zijn,” zegt vader, „dan zal ik een extra autoritje met jullie maken. Nodig de dames maar vast uit.”

„O enig, vader, enig!” Hij krijgt een dikke zoen van Ank.

„'t Is me anders een drukte, hoor,” moppert moeder, „eerst die verjaardag en een week later de optocht en 't schoolfeest. 't Plezier kan niet op!”

De volgende dag komt Ank met een pruillipje thuis.

„Wat mankeert er aan?” vraagt moeder.

„Dineke wil niet komen, moeder, als Mientje de Ruig ook niet mee mag.”

„Mientje de Ruig,” zegt vader plotseling, terwijl hij zijn krant laat zakken, „wie is dat?”

„Och, een boerenkind, pa. En ze zijn zo arm. D'r moeder woont in dat kleine winkeltje. Ze heeft niet eens vlechten in d'r haar, en toen ze voor 't eerst op school kwam, had ze klompen aan; zo raar!”

„Vreselijk, vreselijk,” zegt vader. Hij schudt zijn hoofd heel hard heen en weer en doet of hij het heel erg vindt.

„En wat heeft ze nog meer voor erge dingen gedaan? Is 't een kattedekop?”

Ank kijkt vader eens aan. Hij steekt er de gek mee. Ze ziet het al. Haar pruillip wordt groter.

„Ik ken dat meisje geloof ik wel,” zegt vader dan, „ze woont in de Spaarnestraat, is 't niet?”

Verbaasd springt Ank op. Hoe weet vader dat?

Mijnheer Golhof vertelt nu, hoe hij een paar maanden geleden daar eens een druipnat meisje, dat klompen aan had, met de auto heeft heen gebracht.

„Och, wat zielig,” zegt mevrouw.

Ank zegt niets. Dat was toen met die klompen, denkt ze. Daar had zij ook aan meegedaan. Ze krijgt nu

toch wel een beetje medelijden met Mientje.

„Hoor 's,” zegt vader, „nou nodig ik er nog een zesde bij. Mientje mag ook komen. Begrepen, Ank? Jij hoeft heus niet zo op dat meisje neer te zien. 't Is misschien veel beter dan jij, al is 't armer. Dus Mientje vraag je ook!”

„Ja vader,” klinkt 't zachtjes. Ank durft niet tegen te sputteren, anders zal vader zeker zeggen, dat er *niemand* meer komen mag!

„Vind jij het ook goed, vrouw?”

„Natuurlijk, man. We mogen zo'n arm meisje toch wel eens een pleziertje doen!”

Wat zal Mientje d'r ogen uitkijken in onze mooie kamers, denkt Ank trots. Zo iets heeft ze nog nooit gezien. En dan in de auto! Ze vindt het in eens zo erg niet meer, dat Mientje ook meekomt.

„Mag ze mee, juffrouw De Ruig?”

„Ze is nog helemaal niet goed in orde, ze hoest nog zo, Dineke!”

„Hé ja, moeder, mag ik mee, toe nou; ik ben al lang weer beter,” klinkt 't uit de kamer achter 't winkeltje.

„Toe maar, als u haar goed inpakt; dat beetje wind geeft niks,” pleit Dineke.

„Vooruit dan maar,” laat moeder De Ruig zich overhalen.

Ze gunt Mientje graag een pleziertje, maar bezorgd kijkt ze straks toch de meisjes na. Mientje is zo'n

zwak poppetje. Daar begreep zo'n gezonde poffer als Dineke niets van.

„Ik geef Ank een doos mooie poppenkleertjes,” zegt Dineke.

Verschrikt staat Mientje stil.

„Ik heb niks,” zegt ze, „moet dat?” Dineke denkt even na. „Kom maar,” zegt ze, „dan doen we samen! Moeder zei, dat mijn cadeautje wel voor twee kon dienen, zo mooi is 't!”

Blij lopen ze nu naast elkaar voort. Dineke vertelt maar. Ze heeft heel veel moeite om niet te verklappen, dat moeder een nieuwe jurk voor Mientje maakt. Maar 't moet een geheim blijven! Mientje luistert. Af en toe moet ze even erg hoesten.

„Stappen jullie maar in, dames!” zegt mijnheer Golhof.

De mooie luxe auto staat voor. Met z'n zevenen stoeien ze naar binnen. Mientje is de laatste.

„Mag de kap op, vader, dan waait de wind zo lekker door je haren!” vraagt Ank.

„Kunnen jullie daar wel tegen? Jij ook wel, Mientje?”

„Jawel mijnheer,” zegt Mientje. Ze kon toch niet nee zeggen, denkt ze, als al de anderen 't zo graag wilden.

„Vooruit dan maar!” zegt mijnheer.

Even later vliegen ze de weg over.

Achter in de wagen klinken allemaal gillettjes.

„Enig, verrukkelijk.” Wild speelt de wind met hun haren.

„Zet je muts af, Mientje,” roept Ank, „anders waait ie dadelijk weg.” Mientje doet 't. Wild giert de wind nu om haar hoofd. Heerlijk is dat. En toch is er een bang gevoel in haar hart. 't Is zo koud en fris. Niet op de tocht staan, zei moeder. Maar Mientje durft er niet van te reppen, en de stoeiende meisjes zouden er ook niet naar geluisterd hebben. Dineke is zelfs van 't plezier Mientje helemaal vergeten.

Als ze weer thuis in de grote salon zitten, achter een glaasje limonade, begint Mientje erg wit te worden. Ze krijgt een hoestbui.

„Gunst, kind,” schrikt mevrouw op, „word je niet goed?”

„Nee,” schudt Mientje.

't Is alsof de hele kamer ronddraait en op z'n kop gaat staan. O, daar valt ze van haar stoel. Twee sterke handen tillen haar op. Vaag hoort ze angstige gilletjes van de meisjes. Dan brengt dezelfde auto van straks en van toen, haar voorzichtig naar huis.

De blijde middag is droevig afgelopen. Mientje is erg ziek geworden. Waren ze maar wat voorzichtiger geweest.

VII. IN 'T DONKER

Langzaam kruipt de zon achter het dakraampje weg. Het wordt donker in het kleine kamertje. Moeder zit naast Mientjes bed. 't Is heel stil. Beneden in de kamer tikt een klok, en hier hoor je alleen 't hijgen van Mientje. Moeder houdt Mientjes hand vast, stevig vast, alsof ze bang is dat iemand Mientje gaat wegnemen. Mientje is ziek, erg ziek. Dokter zet een bezorgd gezicht. Longontsteking is 't, zegt hij. Wees maar heel voorzichtig, juffrouw De Ruig!

Nu slaapt Mientje. Maar telkens plagen haar boze dromen. Over de optocht, de auto, over Dineke, over alles droomt ze. Wild vliegt ze plotseling overeind. „Ik wil in de optocht, ik wil mee!” roept ze.

Moeder drukt haar zachtjes neer. „Stil, kindje, stil,” zegt ze.

O, als 't maar goed gaat, denkt ze. Als Mientje nog maar weer beter wordt!

't Wordt nu heel donker in 't kamertje. 't Witte laken kun je nog duidelijk zien, en 't bleke gezichtje van Mientje, dat soms heftig rood kleurt. Er komen tranen in moeders ogen als ze dat kleine gezichtje ziet. „Heere, Gij kunt alles, maak haar toch beter, als 't kan. Uw wil geschiede,” bidt ze.

Door de donkere straat gaan voorzichtig twee mensen.

„Hier is 't, moeder,” fluistert de een.

„O; wacht, dan doe ik zachtjes de deur open en dan schuif jij het pakje er vlug door,” zegt de ander.

Dat doen ze.

Dan lopen ze op een holletje weg, die grote en die kleine gestalte. Om de hoek lopen ze weer gewoon.

„Ze hebben niks gemerkt, moeder,” zegt de een.
„k Geloof 't ook niet,” zegt de ander, „als jij je mond nu maar op slot kunt houden!”
„Nou en of,” zegt Dineke en ze geeft haar moeder stevig een arm. *Die twee waren het!*

Kwam daar iemand de winkel in? Juffrouw De Ruig luistert scherp toe. Zachtjes gaat ze even naar beneden. Er is niemand. Maar kijk, daar ligt een witte doos, midden op de grond. Zijn er dieven geweest? Vlug steekt ze het licht aan.

Nee, geen dieven. „Voor de optocht van Mientje” staat er op de doos. Gunst, van wie kan dat zijn? Ze kijkt gauw de donkere straat in. Er is niemand te zien. Stil en verlaten is 't er. Misschien lag er wel een briefje in de doos. Ze neemt hem mee naar boven. Daar maakt ze hem voorzichtig los. Mientje mag er niet van wakker worden.

Een prachtige witte jurk komt er uit met een ceintuur van blauwe rozetjes. Een brede oranjesjerp, een vlag, en een oranje-mutsje.

Vreemd. Als moeder die prachtige dingen ziet, moet ze ineens heel erg huilen. „Och Mientje, Mientje. . . .” schreit ze. Zou Mientje 't ooit wel eens aantrekken, dit moois?

Daaraan denkt ze. Daarom moet ze huilen.

Vorzichtig legt ze de mooie dingen nu over een stoel; als Mientje wakker wordt kan ze 't dadelijk zien.

Maar als Mientje de volgende morgen wakker wordt en zich alles weer kan voorstellen, glimlacht ze er maar flauwtjes naar. Moes vertelt haar zacht, wat 't is, en hoe 't gekomen is. Mientje hoort het maar half, ze is moe en zwaar in haar hoofd.

Ze doet haar ogen weer toe.

's Middags is ze wat beter. Ze roept moeder. „Ik heb gedroomd dat 't van Dineke is, moeder!”

„Dat zal ook wel, meid; die was altijd zulke goede kameraden met je.” Mientje laat nu de zachte jurk voorzichtig door haar handen gaan. Wat een heerlijke jurk! Zo een heeft ze nog nooit gehad.

„Moes,” zegt ze, „zou ik weer beter zijn als 't op-tocht is? 'k Wou zo graag, zó graag!”

„Misschien, kind,” zegt moeder aarzelend.

„Nog drie dagen, hè moeder?”

„Ja, kind.”

„En als ik nou 's *helemaal* niet beter word, moeder?”

„Dan, dan. . . .” stottert moeder; ze moet eerst iets wegslikken uit haar keel. „Dan wordt 't voor moeder erg naar; want die blijft dan alleen, zonder grote dochter, achter, maar voor jou wordt 't dan erg mooi! Je houdt toch veel van den Heere Jezus? Ja, dat wist ik wel. Dan brengen de engeltjes je naar Hem toe, naar de hemel. Daar is 't mooier dan hier. Daar krijg je een lange, witte jurk aan, veel mooier dan deze. . . .”

Mientje kijkt stil voor zich uit. Ze zegt niets meer. Er komt weer zo'n raar gegons in haar hoofd. De

koorts gaat weer door haar magere lichaampje heen.

Als Dineke na vieren wil komen kijken, kan ze niet toegelaten worden bij 't bed. 't Is weer erg met Mientje. Een vreemde juffrouw doet de deur open. Een zuster van juffrouw De Ruig, die gekomen is om te helpen.

Verdrietig loopt Dineke naar huis. En een beetje teleurgesteld. Ze had zo graag eens willen zien, hoe Mientje naar haar nieuwe jurk keek!

VIII. DE MOOISTE OPTOCHT

Vlaggen wapperen, de muziek klinkt luid op. Honderden kinderstemmen zingen 't Wilhelmus. Dan zet de stoet zich in beweging. Wat een prachtig gezicht. Langs de kant van de weg staat een dichte drom mensen.

Voor in de stoet lopen de grote jongens en de meisjes van de Mulo. Enkelen hebben een soldatenpakje aan. Eén is er als clown verkleed. De mensen lachen om hem. Hij maakt heel zotte bokkesprongen. Zijn lange puntmuts rammelt van de belletjes, bij iedere sprong. De meisjes van de Mulo zitten of staan op een grote wagen. Ze hebben lange witte jurken aan. Eén heeft een gouden band om haar hoofd. Die zit in 't midden. Dat is de koningin!

„Oh, ooh!” roepen de mensen als Dineke en Ank in

hun pakjes voorbijkomen, „oh, kijk 's zo leuk, die kleintjes daar.” Naast Dineke loopt met een hoge hoed op, en een lange broek aan, Hans. Hij is de bruidegom. O, wat heeft hij een schik. Hij zwaait maar met zijn hoed en maakt deftige buigingen voor de mensen. Die schudden van het lachen. Ank in haar Tirolerpakje trekt ook veel belangstelling. Ze houdt

de lange sleep van Dineke vast. Ja, dat is een heel leuk groepje. Sommige mensen richten er gauw hun kiektoestel op en „nemen” 't eventjes. Feest is 't, feest! Wie denkt er nog aan treurige dingen? Niemand. Ook Mientje zijn ze nu helemaal vergeten; zelfs Dineke denkt niet aan haar. . . .

Mientje slaapt op dit ogenblik. Helemaal uitgeput van de zware koorts. Het lijkt haast of ze niet meer leeft, zo stil ligt ze daar! Maar op haar gezichtje komt een blijde glans. Ze droomt. Een heerlijke

droom! Over de grond ziet ze een mooie optocht gaan. Maar die optocht wordt hoe langer hoe kleiner. En hoog daar boven ziet ze er ook een, zo mooi, zo mooi, dat ze er haast niet naar kijken kan. Die optocht wordt al maar groter. Alles schittert en glanst. Ze ziet vlaggen en vaandels, ontzettend groot. Engelen zijn er bij, in blinkende klederen. En mensen met blijde gezichten in lange witte mantels.

Die optocht *beneden* is er maar lelijk bij.

Nog mooier wordt het daar boven. Plotseling ziet Mientje in de mooie stoet een heleboel kinderen met vlaggen en vaandels. En een Man staat in hun midden, en roept ze allemaal om zich heen. Hoor, hoor ze eens voor dien Man zingen. O, zo mooi heeft Mientje het nog nooit gezien of gehoord.

Moeder voelt eens aan Mientjes pols. Ze ligt daar zo stil, zo blij. Mientje schrikt wakker als moeder haar aanraakt. Even staart ze moeder aan.

„Moeder” . . . fluistert ze dan hees, „wil u mijn vlag en mijn sjerp ook meegeven als ik naar de hemel ga?”

„Kindje . . . Waarom?” vraagt moeder ontsteld.

„Daar is ook vaak optocht, moeder, 'k heb 't zelf gezien net . . .”

„Och schatje,” zegt moeder, „dat hoeft niet. In de hemel is àlles al, en 't is er zo mooi; veel mooier dan hier . . .”

„Ja, ja,” knikt Mientje; dat was zo; dat heeft ze *gezien*. Nu vallen haar oogjes dicht. Er komt een

blij glimlach over haar gezichtje. Toen hebben de engelen haar zachtjes weggedragen. En moeder De Ruig had het eerst niet eens gemerkt. . . .

„O, o, wat hebben we een schik gehad!” Hijgend valt Dineke in een luie stoel neer.

„Kijk 's moeder, gewonnen met de wedstrijden: een springtouw, een bromtol, een boek.

Met Hans moest ik lopen om 't hardst, moeder. Net bij 't eind struikelde hij over zijn lange broek; die had ie nog van 's morgens aangehouden. En toen won ik 't.”

O, Dineke zit nog te schudden van het lachen als ze er aan denkt. Die malle Hans! En 't zaklopen, enig was dat geweest. Ank viel toen met haar neus midden in 't zand, haar hele mond zat vol. Bah.

Dineke vertelt maar, aan één stuk door.

„Jammer dat *Mientje* niet mee kon. We hadden ons best zo voor haar gedaan,” zegt mevrouw. „Ze zou erg veel plezier gehad hebben.”

Nu zwijgt Dineke opeens. Ja, *Mientje*, hoe zou 't daar mee zijn. Vlug haalt ze een paar repen chocola uit haar mantel. Die had ze voor *Mientje* bewaard. Heel even, één keertje, heeft ze maar aan haar gedacht. Dat was niet aardig geweest!

„Zal ik 't springtouw maar aan haar geven, moeder?”

„Best hoor; jij hebt al zoveel plezier gehad; als ze 't nog maar eens gebruiken kan; ik geloof dat ze erg ziek is. . . .”

In bed kan Dineke niet zo goed meer aan 't feest denken als tevoren. Want telkens ziet ze weer 't smalle bleke gezichtje van Mientje.

XI. AFSCHEID VAN MIENTJE

Nog eenmaal staat de hele school opgesteld in rijen van vier.

Maar nu zonder vlaggen, vaandels en oranje. Zonder muziek. . . .

Voetje voor voetje gaan ze achter de grote zwarte wagen aan. De meisjes uit Mientjes klas huilen. Ank ook. O, ze heeft er zo'n spijt van, dat ze niet eerder vriendelijk tegen 't arme Mientje geweest is. Dineke snikt. Plotseling loopt ze uit de rij weg, naar haar moeder die achter de schoolkinderen aankomt. Ze duwt haar betraande gezicht tegen moeders zwarte mantel.

Op 't kerkhof is al een grafje gedolven.

„Jongens en meisjes,” zegt de bovenmeester dan. „Mientje heeft 't nooit zo makkelijk gehad als één van ons. Toen *wij* ons schoolfeest hadden, lag *zij* ziek op bed. Maar *nu* heeft zij 't beter dan wij, veel beter. Ons feest is allang voorbij. Haar feest in de hemel, dat is nog in volle gang en zal nooit eindigen. En 't mooiste is, dat Mientje zelf zo naar dit feest verlangde. Zelfs wou ze haar vlag en sjerp meenemen. Dat kon niet. Maar dat ze zo verlangde, dat was mooi

van Mientje. Laten wij allen, groten en kleinen, ook zo naar den Heere gaan verlangen. Dan zal Hij ons ook eenmaal in de hemel brengen, als we allen een schaapje van Zijn kudde willen zijn, net als Mientje." Samen zingen ze nu heel stil en zacht:

„In de hemel is het schoon!"

Dan gaan ze allen langs 't grafje heen, naar huis.

Dineke loopt tussen moeder en juffrouw De Ruig in. Ze huilt nog zachtjes.

Juffrouw De Ruig streelt haar over 't hoofd. „Stil maar, meid. Als je den Heere Jezus blijft dienen zal je Mientje later weerzien." Dineke knikt.

Ginds nemen ze afscheid. Juffrouw De Ruig moet verder met haar familie.

„Kom je nog 's, Dineke?" vraagt ze.

„Ja, ja," zegt Dineke, „dan ga ik met uw jongens spelen, en kan ik nog vaak aan Mientje denken."

„Dank je wel, Dineke," zegt juffrouw De Ruig, „zo zal 't net zijn of ik ook nog een Mientje heb, hè!"

I N H O U D

	Blz.	
I. De klompjes	7	
II. Vriendinnetjes	24	
III. Het blijde nieuws	26	
IV. Dineke en haar Moeder hebben een plan	33	
V. Mientje op stap	35	.. 35
VI. Anks verjaardag	39	
VII. In 't donker	44	
VIII. De mooiste optocht	48	
IX. Afscheid van Mientje	52	